

birala na svojih gredah za svinje. Novakovka ni hotela tega precej verjeti, a ko so otroci le zatrjevali, odhitela je kakor srna na Vir, kjer sta jo skoraj Tinetova obleka in vrečica, kateri sta na bregu ležali, prepričali o žalostnej resnici. Uboga mati!

Sosedje so se precej napotili Tineta iskat, ali niso ga našli. Še le tretji dan ga je vrgla voda sama na suho tam pod otoškim mlinom. Prinesli so ga v rjuhi zavitega k Novakovim. Komaj sem izpoznal svojega prijatelja. Lice mu je bilo blede, blede in upadlo, v dolgih laséh se mu je držalo nekoliko vodnih cvetie in dračja, a tudi ribe so ga vže začele glodati. Jokala je vsa vas, jokal sem tudi jaz. Kaj ne bi, bil je jedinec, a dober in pošten, kolikor ga je bilo. Pač nisem mislil, ko sva se tolikokrat veselo igrala na paši in si pripovedovala pripovedke, da boče tako zgodaj našel smrt v šumečih valovih, srebropene Kôlpe. Ubogi moj Tine! —

Silvica.

(Sličica iz življenja; zap. Fr. G. Podkrimski.) = *Trilka*

Sedel sem na klopici v ljubljanskej „Zvezdi.“ Popóludansko solnce je sijalo skozi mlade, sočnate liste kostanjevih dreves in risalo svitle „zajčke“ po pesku, ki so skakali nagajivo sém ter tjà, postajali zdaj večji, zdaj manji, kakor so se pač pregibali listi v vzpomladnem vetriču . . .

Ura je bila štiri. Tedàj se oglasi v stolpu nunske cerkve droben glas zvona — za tem nižji — in še tretji še nižji . . . vsi trije glasovi pa se združijo v jedno milotožno zvenenje, ki mi čudovito gane moje srce. — „Umrlo je dete . . . čegavo? . . . ali pridno?“ . . . mislil sem si, a vže so se prikazali izza ogla črni konji, ki so peljali počasi na pozlačenem mrtvaškem vozu s svežimi vencí in svilenimi trakovi pokrito belo krsto. Za vozom sta stopala oče in mati z nežnima hčerkama, potem je sledila dolga vrsta ljudij. Neznosna srčna bridkost se je brala na bledem očetovem obrazu, ki ni jokal, nego stiskal ustni in zrl v tla. Mati in hčerki ste pritiskali ruti k zarudelim očem in glasno ihteli. — Uboga družina! Izvestno vam je bil mali pokojnik pol srea — pol sreče, da tako britko plakate, tako britko žalujete! . . .

Sprevod je dospel do nunske ljudske šole. Tu se odpró šolska vrata, skozi katera se vsuje tólpa veselih, rdečeličnih deklic v pisanih krileih. Ravnokar še takó glasne, utihnuje so takój, videč mrtvaški sprevod. Ko so spoznale roditelje in deklici za krsto, prebledela so njihova ličeca, iz očij so se jim udrle solze in glasno so zaklicale: „Silvica! . . . sirotica! . . . z Bogom, dušica! . . . móli za nas pri materi Božjej!“ . . . in otroci so tekli ob strani poti za krsto, metali v voz šopke vijolic in šmarijnic, — a nekatere manjše so otožno strmele za vozom, mahale z robci in pošiljale z rokami poljubke svoje mrtvej součenki . . . Otrl sem si solzo, ki se mi je prikradla pri tem prizoru in se pridružil zaostalim učenkam.

„Ste li rade imele Silvico?“ — nagovoril sem jih. „Čegava pa je bila?“

„Oh, gospod, nepopisno smo ljubile Šibovčevo Silvico!“ — odgovorila mi je prijazno jedna izmed njih. „Bila je pa tudi najprirednejša, najposlušnejša in najčistejša v vsem „otročkem vrtu“ . . . mati Margareta so nam jo stavili vedno v izgled.“

„Kako prijetno se je bilo igrati z njo!“ — pristavila je druga. „Sezidale sve včasi iz knjig, repe in korenja cerkvico, kamor sve pripeljale svoje puničke molit. Ker pa niso mogle same držati rok lepo k višku, zvezale sve jim je z nitkami, a medve sve pele:

„Preljubi Jezušček naš,
Otroke ki rad imaš,

Ponižni, pridni in krotki,
Naj bomo tudi kakor Ti.“

„A medve“ — hitela mi je pripovedovati tretja, „medve pa sve se igrale „šolo;“ puničke so bile učenke, jaz sem bila učiteljica, Silva pa nadzornica. — Pri sv. maši ni nikdar obrnila očíj od oltarja, klečala je na tleh in držala vedno lepo sklenjene roke. Kadar je šla mimo cerkve, vselej se je pobožno pokrižala, in če je videla duhovnika še tako daleč, tekla mu je poljubiti rokó. — Vzlasti so se jej smilile sirote; svoj kosec kruha je rada dala siromaku ter prosila mater, naj mu dá razven kraječarja še kaj jedi.“

„Je-li bila dolgo bolna?“ — vprašal sem dalje.

„Prav nič!“ — odgovorile so vse nakrat. „Predvčerajšnjem popóldne je bila še v šoli. Ko je prišla domóv, rekla je materi: „Oh, mati, kako bi rada umrla, da bi bila angeljček v nebesih, kjer bi molila za vas, za očeta in sestrice . . .“ Zvečer se je z očetom še igrala na prste, kakor mi v „otročkem vrtu:“

Ta je sprožil strél,
Ta je zajéka vjél

Ta ga je na ražen dél
Ta ga je pa snél — i. t. d.

Potem leže v posteljico, molí in zaspi. A nenadoma skoči po konci. Kó jo preplašena mati vzame v naročje, v par trenutkih jej mirno zaspi za večno.“

Deklice so se začele zopet jokati. A jaz sem dejal: „Posnemajte Silvico, da tudi vas Bog vzame za angeljčke v nebesa! — Z Bogom, deklíce!“ — —

Zakaj ima pšenica jarček po sredi.

(Zapisal v Pirničah J. Barlé.)

V ónih davnih časih, ko je še hodil Odréšenik sè sv. Petrom po svetu, umiral je velik oderuh, baš ko sta ona dva korakala mimo njegove hiše. — „Stopi mi malo notri“ — dejal je Jezus sv. Petru, — „morda zapiše tudi on kaj siromakom!“ — Sv. Peter otide v hišo in na njegovo priprošnjo zapusti skupuh siromakom pol vagana pšenice. Ko potem Odréšenik presoja oderuhova dela, bilo je več slabih, nego li dobrih del. Vender se je smilila Odréšeniku, ki je vir vsega usmiljenja, človeška duša, in zato sta s sv. Petrom preklala vsako pšenično zrnice, da bi bilo več pšenice. Od istega časa ima pšenica še danes jarček (grábenček) po sredi.

